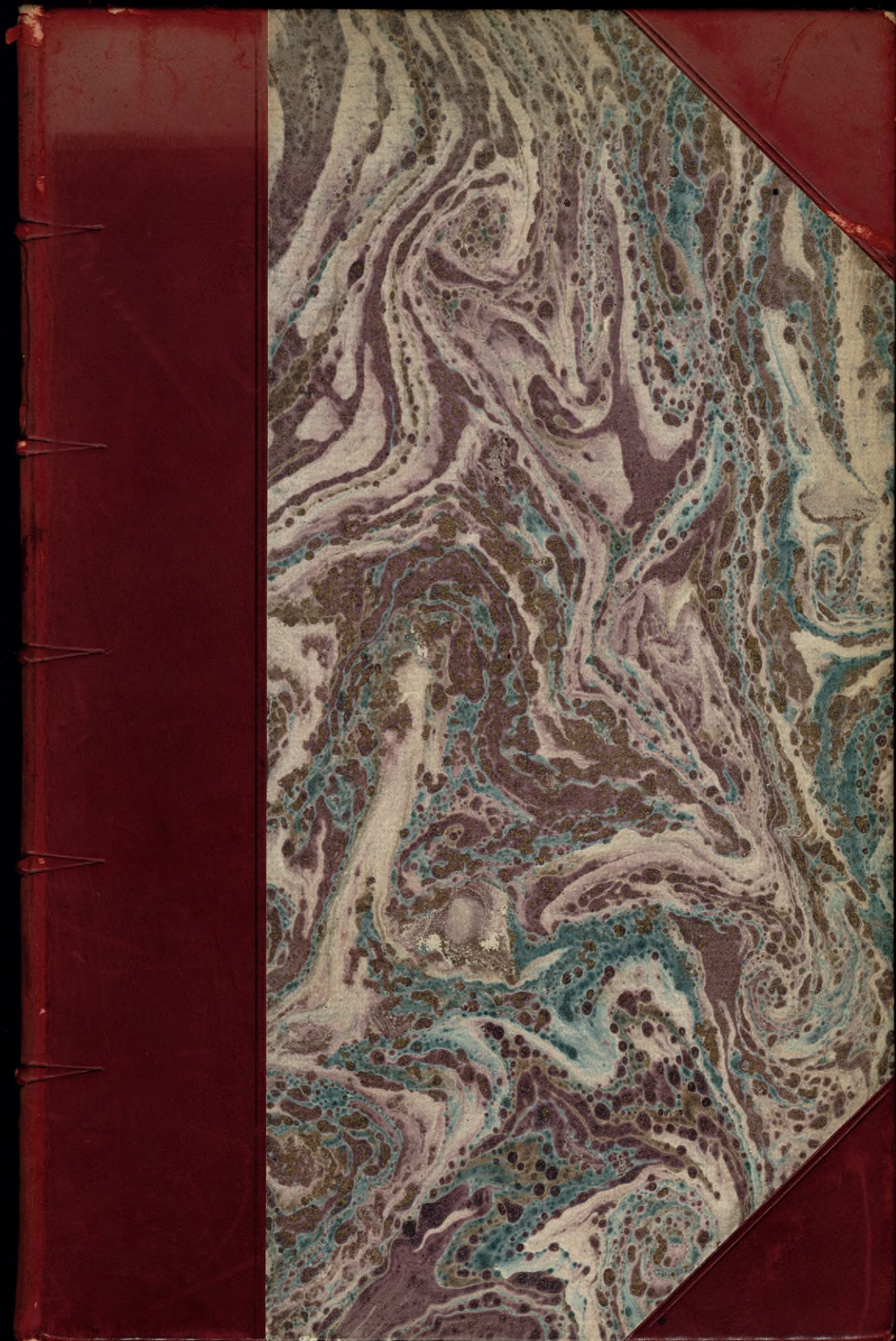

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Litt.
Sv.

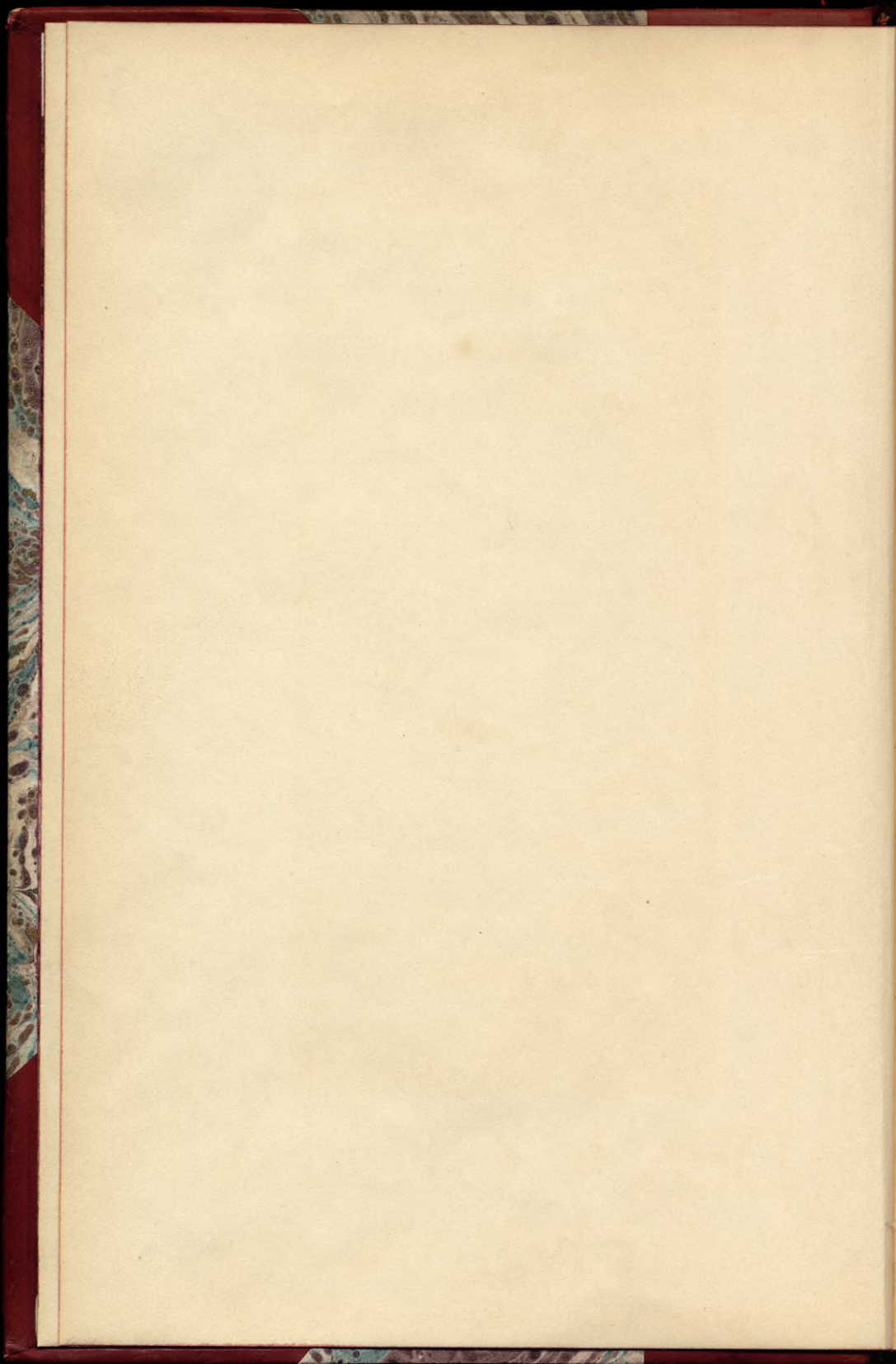
Vit.
Su.

≡ KARIN·EK ≡

DEN·KOSTBARA
HVILAN

STOCKHOLM I. P. A. NORSTEDT & ÖRSKÖLD

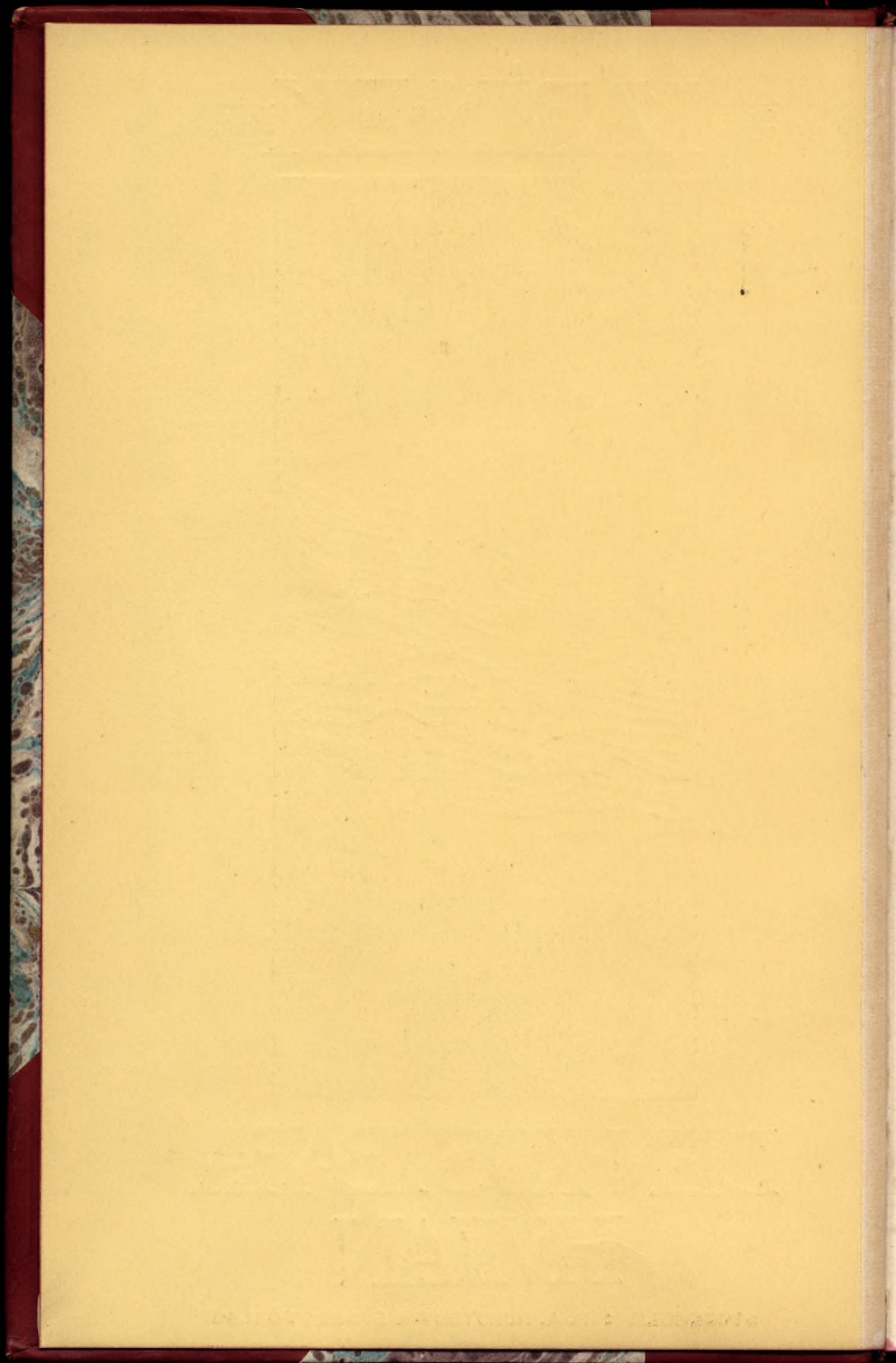

≡≡≡ KARIN·EK ≡≡≡

DEN·KOSTBARA
HVILAN

STOCKHOLM : P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG

DEN KOSTBARA HVILAN

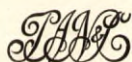

DEN KOSTBARA HVILAN

DIKTER

AF

KARIN EK

STOCKHOLM
P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG

MED VINJETTER UTFÖRDA I TRÄSNITT
AF ELSA BJÖRKMAN

PAPPER FRÅN LESSEBO

TRYCKT HOS KUNGL. HOFBOKTR. IDUNS TRYCKERI-A.-B.
STOCKHOLM 1914

ETT ÖGA.

efvande, lefvande rymd, o älskade, strålände
öga,
levvande, lefvande brunn, sprungen ur
själslivets famn!
Källa, omätlig och klar, jag sänker min
kväljande längtan,
låter min ångest i dig sjunka likt tyngan-
de grus.

Goda, förklarade blick, som söker min blick genomörkret,
öppnar din famn för min själ — här är mig godt att förbli!
Ingen du gifvit din bikt; blott mig, likt en dröjande dyning,
när ur din varelses djup urgrundens sorlande sång.
Ack, som hjorten i törst efter vattubäckarna ropar,
ropar min själ efter dig, källa vid gråshafvets brädd!
Djupt i ditt lefvande djup, där rymder mörkna och klarna,
lefver en ande i ljus evigt sitt brinnande lif.

SVALOR.

Högt öfver gotiska hvalf, kring morgonomflutna fialer
kretsa med stråklara skrik, hvirfla som syner förbi
svalor i flammande luft på snabba och spetsade vingar,
svalor — blott en sekund dolda i skuggornas ro.
Skönaste syn för oss, som nedanföör drömmande vakna
speja mot sträfvande hvalf, söka bland högtburna torn
mästerverkens triumf, de besjälade formernas adel,
sugande in i en blick renande linjernas lust.
Skönaste syn för oss — o I pilsnabbt flyktande skaror,
svalor, hvars vingspetsar rört spirors darrande guld!
Sollysta timmar gå fram och svalskriet stiger och faller,
gyllene vindroppars fall, gnistregn omsatt i ljud.

EN FÅGEL.

Myrarnas dimvåta vidd låg bleknad ljum, medan
ljudlös
fjällnattens första väkt skred öfver vildmarkens sjö,
speglade stum och klarnad sin själ; men kring svart-
nande gölar
myggornas darrande dans stod likt ett bristande flor.
Plötsligt ur tufvornas ris, ur viddernas stelnade tystnad,
skör som ett urblåst skal, tunn som en flodbubblas skir,
steg ett utdraget skri, ett irrande pip från en fågel,
höjde sig vilset och sjönk drunknadt i myrarnas fred.
Allt gled tillbaka i ro. Så lyfte högt ur det skumma
åter ett klagande pip, gällt som en vasspipas ton,
sökte sin ensamma väg mot det tomma, det stumma,
det stilla —
ödemarksångestens skri, vildmarkens vesälla rop.

HÖST.

Tisteln sin krona fällt från den höga och taggiga stammen.
Syrornas svärm, som vildt vingarnas nattliga spel
rörde i brinnande luft — likt kvittret från tusende tungor —
tystnat; men lidelsesjuk dröjer en brusten diskant
än under suckande träd, som vagga i mumlande skaror
höstflydda fåglarnas bon, tomma och lätta som löf.
Tisteln sin krona fällt; och starren sin darrande vippa
svänger försliten och torr, böjd under nattvindens fläkt.
Högre än syrnornas röst har mitt hjärta i ödslighet ropat,
högre än fåglarnas träd växte min lidelses blom;
nu är min själ lik ett strå af den böjda, prasslande starren,
torkad som tistlarnas stam, tystnad som syrnornas sång.

STRÖMMEN.

Dagarna klarna mot vår och Strömmens fjädrade skaror
skriande flockas och fly, segla i stigande ljus;
vingarnas silfverne pilar mot norr och söder de vända,
klyfva, med klagande näbb, diset mot Östersjöns blå.
Dagarna klarna mot vår, men Strömmens vatten allena
mörknar bland isarnas flak, svartnar som öga i sorg,
svartnar som åkerns träda om höst, då skurarna falla;
endast isarnas ljus flämta bland hvirflarnas skum.
Ström i min hemstads famn — min själ likt måsen
vill sträcka
vingarnas segel och fly hem till din brusande brädd;
se, som ditt vattens smaragd, så svartnar städse mitt hjärta
djupt, när i stigande ljus dagarna vändas mot vår.

EN STAD.

O hvitglänsande stad, som i dagrars pärlande svall
fångar de höga morgnarnas grönhvita ljus
lik en ädelt klarnad, högt lyftad kristall,
medan måsarna segla som strimmor och störta till fall
med skri under skummets sus!

O vidtskimrande stad — ur mjölkhvita dimmors skir
slottets svindlande linje stålblå sträcks,
lik en vid horisont, mot luftens safir;
men strömvattnets eld i hvirflande måsars revir
af brohvalfvens skuggor släcks.

O hvitglänsande stad, som i pärlande dagrars hamn
sveper din skummande ström och ditt gyllene slott —
o, tag mot i din klara, vidt öppnade famn
min längtans själ, som vill nalkas, skygg, utan namn
din strålande tinning blott!

SEPTEMBERDIS.

Djurgårdsekarna susa för sydlig, höstlig vind
tungt, tungt.

I drufblått dis stå dungar och våta berg,
men kanalens guldbruna vatten
är lugnt, lugnt.

O bugnande, fuktiga drufklasars dimblå färg
kring parkens tunga kronor och ekkullens grind —
o höstens dyrbara drufvofärg!

Gärdets sträckor bölja i tungsint linjespel

rent, rent.

Kring bastgult gräs, som styfnat i gryningsköld,
står darrande, drufvoljuf dimma.

Lent, lent

kring Gärdets höstblanka gölar, som spegla i vattnets
sköld

en slättrymms moln, du tonar — ädlaste strängaspel
af färger — silfverblå drufvodis!

Strömmen rinner i klarhet med sus under broars hvalf

tungt, tungt.

Från Södra bergen svallar opalhvitt ljus,
men tyst öfver strömmens vågor

ungt, ungt

stiger, darrar och brinner vid höstvattnets bundna brus
det dunkla dis, i hvars blåa drufvoglans skalf
all höstens hymnklara melodi.

EN GÅRD.

JANUARI.

Mot bakgårdsfönstren väller månens sken
som suget in af frusna rutors andning,
och ljus och skuggor i förhäxad blandning
i stela floder randa murens sten.

Den hvita luften dränker skyhög gård.
Som blåhvitt skum den luckra nattsön hänger
ut öfver höga tak, men stelnad klänger
den fast vid branten under isars bård.

På gårdens botten drifvors vallar häfva
sin blåa köld mot rymdens öfverljus,
där månens gröna ringar le och bäfva.

Men en, som hvit i hvita fönstret dröjer,
hon liksom sjunken i förstenadt rus
ett sista halfkväfdt rop mot himlen höjer.

APRIL.

Den blåa aftonen därute slår
i skygg och vårlätt luft med vilda vingar,
och in till tysta gården blåsten bringar
den tunga doft, som mörk kring Gärdet står.

Från ljumma taken silar dagsvärmd snö
mot gårdens sten i blåa, runda droppar,
och från en sparfsvärm, som i sörjan hoppar,
en skur af kvitter yr ur isblankt tö.

De många rutorna mot väster spegla,
från murens gulgrå yta skinande,
heliotropblå moln, som smala segla.

Men själens dyra ro likt strömoln brister
och lämnar rum för stormlikt hvinande
och otämjd vår, som vild i hjärtat rister!

JULI.

Den höga middagstimmans hvita ljus
på kvafva gårdens asfalt glödhet bränner,
och handen, lagd på murens rappning, känner
en hetsig smärta och ett vällustrus.

I långsträckt vänings sommarstängda rum,
mot gården vända, dagern står i dvala;
och mina steg med tomma ekon tala
i skumtgul luft, där skuggan själf är ljum.

Jag står vid öppnadt fönster. Hjärtat flämtar
i rolös längtan, sjukt af julis kvalm
och hemlig sorg. Den öde staden hämtar

sin heta ande — men då dånar åter
begrafningsklockan doft i Östermalm
och tvinsjukt positiv i fjärran gråter.

OKTOBER.

O regnets sorl från trånga gårdars djup
där nattens mörker, likt ett fuktigt segel,
mot muren slår! I asfalts våta spegel
en fattig lyktas låga står på stup

och flämtar tunn från portens svarta gap.
Ur rännors munnar frusar regnets vatten
bort till kloaken, bubblar ned i natten
med iskall gråt till dy och slemmigt skrap.

O regnets sorl från stadens svarta brunnar —
hvad liknar väl i ångest och i nöd
den dofva gråt, som all sin sorg förkunnar

från sölad rännsten och kloakers galler?
Blek spårar själen med ett skri sin död,
när stadens regn i svarta nätter faller.

HÄGGENS TID.

Se, nu är häggens tid, o se, min park
är lik en sjö af grönska, svallande
för ljumma brisar. Hvita, fallande
fly häggars lösta blad till sandig mark

och gröna planer. Där är gräset lent
som skäradt silke, gult i solens fläckar,
men dunkelgrönt där skuggorna från häckar
och runda kronor hvirfla. Ljust och rent

det är på gången, där små barnen gräfvat
i soltorr sand. I trädens spåda snår
det myllrar, kvittrar — vingar slå och sväfvat!

Nu blommar häggen, sommaren är nära —
och Humlegården hvit och salig står
att jublets bud till ensam Psyche bära.

HYMN.

Fontänen jublar i natten.
Hymnlikt högt sitt sorlande dropp
lyfter den salig ur skuggor opp,
skuggor af moln och vaggande träd,
sjunkna i karets vatten.

Fontänens strålklinga stiger
stark och förklarad mot natthimlens sky,
lifsens träd, hvars droppblad fly --
sjungande svagt dess krona rörs
skugglikt i luft, som tiger.

Fontänen jublar i natten.
Skyar brista i hvitnande ljus,
skuggorna släpas i gångens grus.
Silfverne klar sin stillhets hymn
sjunger ett lefvande vatten.

DAGNING.

Det dagas öfver staden.

Torget ljusnar, stort, öde;

gatorna gråna i vårdagens morgonköld.

Inga skuggor, ingen dansande fläck af ljus —

men gråhvit, med trådar af glanslöst rinnande silfver,

glider dagbräckningens dyning, bäfvande, böljande,

in mellan sofvande hus.

Sparfvarna pipa och hoppa på torget,

bada i dammet med gråa vingar.

Kyrkans kors i blek metall

fångar den allra spädaste strimman

af söndagens tidiga sol.

*

Ett fönster bland alla de sofvande stängda öppnas.
Det lätta ljudet af haken, som fästes,
dör bort i natträ luft.

I fönstret skyggar blek en hand för trötta ögon,
som speja mot dagningens heliga strimma,
den glidande, den förlossande, den styrkande.

Nu, o nu ändtligt bräcker den stund,
då den sömnlöse sjunker samman i ro,
i djup och helande ro.

Och plågad stackars kropp, som i nattens krypande
timmar

vridit sig tungt vid tornurets dofva slag

och lilla klockans tickande ljud,

får ändtligt

i dvallik slummer,

i fågellätt dröm

bli fri!

De som älska resa sig upp i bädden,
söka i silande strimman under gardinens kant
den brinnande, höggyllne glans,
som bådär en mötenas högtidsdag.

Ögon, som mörknat i nattligt heta drömmar,

klarna från sitt dunkel
som efter ett svalt bad
och suga bedårade in det fina ljuset
i djupa blickars kalk.

Heliga första strimma af dagen —
ibland så hvass som knifvars egg
du skär i nerver, i senor,
pinar ögat, skrämmer hjärtat
med dag, som väntar med bitter sanning;
förnekelsens, bespottelsens likgrå stund,
då själen huttrar, stel af köld,
och hjärtats späda rötter brista.

Men ack — ibland som ett gyllene bad, flammande,
djupt,
som skärar med isop, att jag må ren varda;
eller som ett förlösande tårregn, ljuft, ungt, ljumt,
strömmande stilla.

Heliga första strimma af dagen —
o du, som öppnar din tysta jungfruliga famn

för människans sista, öfverkvalda suck
och gömmer det sista skriets vånda
i outgrundlig stillhet!

Jag lutar mitt hufvud mot dagningens bröst
som en fågelunge sin näbb i sin moders dun
och öfver slutna ögonlock
känner jag ljusets mjuka lek,
klar som bergkristall, ren som hafsvatten,
spolande öfver pannan —
förlösande, läkande,
stort, fritt.

AF JORD.

Grafvarnas rader sofva
bleka i tidig timma,
gångarnas sand är orörd
ännu af trampande fot;
ingen har öppnat grinden
och höjd i gryningens strimma
varligt ur nattkalla kullen ryckt
det späda ogräsets rot.

Färglöst i morgondagern
darrar på barnens tufvor
tätt kring de hvita korsen
gräsens lutande strå;

tunga och marmorstilla
korsens lyftande dufvor
spänna förfrusna vingars par
mot rymdens frysande grå.

Vårdarna hvita sofva,
tryckande djupt i mulden,
pressande ned i det svarta
ögon, som en gång sett
björkar susande skugga
främmande vårdar på kullen,
blinda ögon, som frågande lugnt
mot grafvars inskrifter lett.

Stenarna sofva skumma,
pressande ned i det tysta,
skiljande tungt från skära
morgnars dagar och doft
händer, som en gång smekte,
friska och morgonkyssta,
ömma, lefvande händer — nu
vordna till stoft, till stoft.

Grafvarnas rader hvila.
Dagningens skälfvande strimma
silar blek öfver kullar
på däfna torfvor och blad.
Vårdarnas skrifter brinna.
Gryningens hvita timma
går mot fulländningens djupa glans
öfver korsens fredade stad.

VINGARNA.

O, det är tidigt, tidigt i bleka morgonväkten,
igenom nattens mörker mitt hjärta har vakat.
En ny dag — en ny dag,
men allt är förgånget;
och kring mitt hufvud susar det kallt,
kallt
från dina vingar, o död.

Det bittra hanegället med isgrått ljus för ögat,
som pinadt sig sluter, jagar mitt hjärta
till skoningslös besinning af hvad som var — och är.

Som gula lågan skälfver för fönstrets vindpust,
så skälfver min själ för det kalla draget,
den svepande fläkten
från dina vingars köldfyllda hvalf,
död, du gåtfulla, du allsmåktiga.

O, det är tomt i rummen.
Stegen eka,
ljuden brista sönder mot ting, som icke lefva.
Orden törna mot tystnadens glas,
sjunka bedöfvade, resa sig ej åter.
Det dagas allt mera —
allt hårdare;
men skum kring allt det skarpa
står den glidande skuggan
af dina vingar, död.

Hur väl jag minns en sång jag hörde som barn:
»Bred dina vida vingar ut och skydda mig, min Gud».
Och nu —
nu är jag skuggad af vingar, som sträcka sig
öster om solen och väster om månen.

O, håll dem stilla ännu en stund,
öfverskyggande mig —
ty här är ro.

TECKNET.

Hvad var det som svepte i rummet in
likt ett uppslängdt fönsters vind?
Ångesten lade sin kind mot min,
sin kalla kind,
och mitt hjärta stod vaket och kallt.

Som så ofta förr från bädden jag såg,
hur natten i rummet var blek
af månens svall, och hafsdimman låg
försilfradt vek
mot fönstret som glanshvit väf.

Men svart — men svart — som en ångestdröm
stod fönsterkorsets stam
gigantiskt rest, och dimljusets ström
flöt ljudlöst fram
under utsträckta armars trä.

Förstenadt, svart — som i hög extas
det väldiga tecknet stod,
där köldfläkten svepte från dimhvitt glas.
Men tårarnas flod
var dämnd af ångestens hand.

O smärtans stam, som natt efter natt
stod rest för min vakande själ —
hvem hade ditt tecken mot ljuset satt,
hvad bådade väl
dess skakande höga mystär?

TILL SJÄLEN.

»Själ lilla!
Stilla,
fladderska,
pladderska!»
Franzén.

Själ lilla!
Du sjungande,
du svingande!
Hvar är lugnet?
Hvar är ljuset?
Hvart går din väg?
Själ lilla!
Räds du för suset
af flyende kärlek;

för bruset
af nalkande ensamhet?
Hvart styr du din irrande väg,
din skygga, skyndande flykt —
en fågel, som fladdrar ut
från det bo han byggt?
Sången är stum,
ljuset är släckt,
vägen är skum,
nattens fläkt
från djupa rum
ger dig luft under darrande vingar.

Själ lilla,
mörkret trycker,
kölden är bister,
bitter, bitande
långt mer där ute än här —
var då stilla!
På dånande fötter
gå mänskorna fram
trampande, hånande

din irrande flykt, om de möta dig där.
Och de stöta,
de stäcka, de stinga
dina fladdrande vingar,
oroliga vingar,
som sträcka sig ut,
som sväfva, som svinga.
De tvinga
dig ned i jordens damm.

Själ lilla!
Du oroliga!
Du soliga,
du sorgsna!
Förvirrar du dig? Hvart irrar du dig?
Snart vägen du mister. Du bänder, du rister
i hjärtats finaste trådar.
Snärja de dig?
Färga de dig med röda små stänk?
Det är lifvets prunkande skänk,
på vingarnas stoft du skådar.

Själ lilla!
Hvar är lugnet, hvar är ljuset?
Hvar är vägen, hvar är lifvet?
Kvider du,
lider du, vändas du så?
Måste du ut — till slut!
Flyg då ut i det blå,
i det vårliga blå,
i det gäckande blå.
Men tystna och lyssna
med vingarna kyssta
af afskedets kyss
till sista mitt ord:
blir du fri, lilla själ,
du dör, lilla själ,
ty för bröstets fängelse blott blef du gjord —
på Skaparens ord.

DINA BLICKAR VIDGA SIG.

Ej röra dina händer mig,
och mellan din bleka mun och min
stå bordets rosor döende,
kväfda af sin egen doft.
Natten som nalkas i dina ögons djup —
hvad den är stor!
Dina blickar vidga sig,
blifva till dunkla haf,
där iris' gråa strimma
längesedan sjönk.
Dina blickar djupna,
växa till svarta haf,
blifva till sugande haf,
där en enda vilsen gnista
dansar — flyter,

sjunker och darrar på bottnen,
flyter upp på nytt
och dansar i det yttersta mörkret.

Sugande haf —
snart skall jag störta
hjälplos, villig
i ditt hissnande djup,
svindla — förgås!
Än stöder min fot på ett stoftgrand,
än håller mig kvar en fläkt,
men snart, o snart
är jag blott en fallande droppe,
som från molnet salig
faller ned i hafvet
genom nattens stormiga ve.

Min kropp och min själ,
allt, som är mitt,
familar efter hjälp, sträcker sig mot Gud

i ett vanmäktigt rop —
förbarmande!
Ingen hör, ingen hjälper.
Hafvet växer till storm,
hafvet växer till natt,
som suger med flämtande mun,
som drager med flämtande famn
mot förgängelsenattens botten.

Åh, dina blickar vidga sig —
allt är uppsvulget i natt,
tid och rum,
lif och död.
Och min vilja bäres bort som ett flarn
på de svarta vågorna.
Och min kraft och min tro som stjärnfall förgås
i de svarta vågorna.
Nu äro döden och lifvet ett —
se, döden är uppsvulgen i seger!
Och i dig, i dig
störtar jag, sjunker jag
förlorad — frälst!

DÅ SJUNGER MANNENS HJÄRTA

L
Iksom ett hjärta krymper samman i ve,
darrande i bröstet likt en droppe tung och kall,
har jag legat i min älskades armar,
hopkrupen som ett barn i hans starkhets knä,
vaggad som ett barn i hans famn.
Hans dyra hviskande ord nådde mitt öra
än såsom dånet av stora vatten
svämmande fram ur milsvida fjällriken,
än ur fjärran, ur fjärran med svagaste klockors klang
som svingande toners hvita skuggor.
Hopkrupen som ett barn vid min älskades bröst,
pressad hårdt mot hans hjärta
hörde jag det sjunga,
sjunga:

Såsom en fackla buren högt i ett skridande festtåg,
såsom ett öga mötande evighetens ljusregn
är min öppnade själ, då den mottager din!
När mannens hufvud, tungt af tunga sorger,
hvilas mot kvinnans nakna bröst,
o, när det sjunker, ack hur tungt för henne,
mot hennes ropande hjärta
och ändtligt, ändtligt göms i sitt enda hem,
sin enda fasta boning —
då sjunger mannens trötta hjärta:

Se, alla mina källor äro uti dig!
Dagarna, nätterna snabba hasta
ner mot sitt frysande fall,
men i dig jag hvilas, du är den dig förbarmar.
Du är jorden, som bär mig.
Kraft af djupen, flödande, läkande safter
bjuder du, hälsobrunn, du lifgifvande.
Nu hvilas jag befriad vid urlifvets cellhård —
o, befriad!
Då jag hör under bröstet svallet af ditt blod
och ditt hjärtas ädla rytmiska dans,

då hör jag all-lifvet.
Jag hör gräset växa, hafven svalla,
världsvindarna hvina kring den ensamma jorden;
jag hör barnens gråt och fågellock,
trampet af vilda bergens djur,
suset af sländans sjöblå vingar,
skriet af stäppernas födande getter.
Mot jorden hvilar jag, själf tyngre än jorden.
Och medan händerna smeka ditt hår,
tvinnande det i dröm,
så att dess sköra strängar brista
som spindelväfs slingor i mörkret,
sjunger mitt hjärta sin enda stora lycksaliga sång,
sjunger:

Du länk emellan lifvets urhaf och mitt eget väsen!
Du friska jord! Utur ditt väsens berggrund bjuder du
hälsokällans rymdsvala dryck,
ur-eldens eviga, slösande värme.
Nu hvilar jag hos dig
befriad — befriad!
Ty alla mina källor äro uti dig.

PAOLO OCH FRANCESCA.

O, håll mig fast, håll mig fast!

Natten är ändlös omkring oss, en gråblek midnatts
timma,

en natt, som blott finns mellan stalp och stup
i dödsrymdens grottor och ekande djup.

Förfärlig, förfärlig afgrundens vind
sliter oss med, som en gren, som brast,
slites bort af orkan öfver sköflade slätter,
slungar oss ut i rytande nätter,
och tårarna frysa
till isiga stänk på min kind.

Håll mig fast, du älskade, fast!
Mörkrets flod brusar bräddlös fram,
ryter i ångest och sköljer kall
öfver svindlande stup, och dess svarta svall
hörs genom mörkret som brottsjöars fall
i rungande grottor mot vrakklippors kam.
Det suckar, detta fasans mörker — hör!
likt våg, som suges mot slemmig klyfta
och faller tillbaka och dör.
Älskade, håll mig, låt stormen oss lyfta
tillsammans, tillsammans
på isiga hvirflars kast!

De osaliga andarnas hop
drifver i storm, i regn,
drifver i nöd,
drifver som smältande flingors skara
bakom oss, framför oss,
ändlös, tallös med klagande rop,
flyende fåglar, som skrämnda fara
i kölden utan mål och hägn.
Och ingen ser oss, ingen hör oss.

Din hand är frusen hård,
men din arm är rundt mitt lif,
din ångesthvita pannas sken
lyser, sänkt mot min blick.
Blek är din mun,
som en gång för mig,
för mig var livvets brunn.
Och din blick är stjärnlös ren,
ett mörker utan mått
och möter mitt ögas mörker
som en kyss från ett lif, som gått.
O, håll mig fast i din vård!

Se, årmilliarder skola utan namn
rulla hän som en enda natt förutan slut
och i samma storm skall jag jaga, stödd mot din famn
i nya svindlande köldrymder ut.
Förgängligt som markens strå
var vårt lif på jordens strand,
då din blick var stjärnlyst blå
och varm din vänliga hand.
Nu är evigheten här,

och orkanens kast
utan ro och rast
brusar fram med oss som med korn af mull
genom rymd af hvinande jämmer full.
O, håll mig fast, fast!

Ty med dig, min evighets vän,
är mig dödsnattens blinda flykt
i de eviga kvalens storm
blott en klagande, frostbunden dröm,
som bär mig på mörkrets sorlande ström
i sorgmodig rytm mot ett mål utan form
i gråt till din sida tryckt.
Som en drifvande flinga för vindens brus
vill jag sopas med dig i dödsdjupens land,
ty jag har mot mitt hjärta din hand
och ser mot min blick din pannas ljus.
Jag drifver med dig, min evighets vän,
ned i den stupande natten.

8-140696. *Karin Ek, Den kostbara hvilan.*

BÄR MIG BORT.

u vet, vida vatten, hvart jag längtar —
bär mig bort påsvallande, stänkande vågor!
Du vet, sköljande haf, du evigt dånande,
hvart min själs allra hetaste tankar gå!

Bär mig bort från gräsrika stränder
och från skogars skymningsskumma
skrefvor

till ditt eget rike, där intet rum är,
där dina väldiga vågslag säga, att ingen tid är.

Maktlös vill jag föras ut och bli borta
bland gråa, skummande djup och vida vidder
af sval och svallande och stark ro —
o, icke hemåt, icke till stränders fäste och grund!

Jag vill icke dö — jag vill lefva därute
omhvärfd af drifvande stänk och våta vindar,
känna lifvet brusa fram i all sin krafts makt —
men blott omkring mig och förbi mig likt moln.

Fuktfyllda brisar, lyften vågorna,
och de skola lyfta mig med all min längtan
i långa, sköljande slag till hafsrymders hem
där ingen synrand är, ty hafvet är allt.

Ropande röster skola drunkna och dö därute;
hvar land ligger skall jag icke mer minnas.
Bortom bruset af vatten, som bränner mot dolda skär,
skola alla band brista som ett snöhvitt skum.

Bär mig bort, längre än några brottsjöar hinna —
du hör, vida vatten, hur högt min längtan ropar!
Bär mig, för min långa längtans skull, o, bär mig
på vågors vingar öfver kalla, rofyllda djup!

JORDEN.

O jord, hvi är du mig för vid att famna!
Min själ vill tränga in i markens själ,
mig är ej nog att skåda blott och tillbe!
Jag törstar, törstar att få smeka, famna
hafsvåta hållar, heta utaf sol,
och alla sträckors gräs och gömda rötter.
I törst jag borrar mina händer ner
i skrefvors sand och tufvors vilda ris
och sänker dem i vattnets skum och vågsvall.
Jag pressar mig mot jorden, hungrande
att vara nära, nära allt dess lif,
att bli till ett med mullens dunkla själ.

TIDLÖST.

Min älskade, se stjärnorna brinna, se mörkret flammar och svartnar,
min älskade, hör vattnen dåna och sjöarna skölja och slå.

Vårt drunknande skär i hafvet likt en ensam fågel
sig gömmer
i rymdernas fred, som sänker sin natt kring oss
ensamma två.

O, nu som ett vårdslösadt urverk för oss ha tiderna
stannat —

»se, tusen år som en natt och en natt såsom tusen år». All jordens dyrköpta lycka till en darrande droppe sig samlat,
en droppe, som brinner och skälfver och faller då natten förgår.

Min älskade, se stjärnorna brinna, se skyarna ha glidit och svunnit
som rök i mörkret, och skären äro höljda af dagg och skum.
Våra läppar bleka sig sluta kring ord, hvilka aldrig förlösas;
som en fläkt vår kärlek stiger genom tystnadens gränslösa rum.

REGN ÖFVER GÄRDET.

Det var vår, och nattluften strömmade ljum
öfver Gärdets ändlösa vägars ro,
en dimmig vårnatt med stänkande regn.
Och i mörker lågo vägarna höljda.

Öfver sofvande markers gräs gick ett sus
af svala, duggande droppars fall;
långt bort steg sorl från en vakande stad,
men Gärdet låg stumt i mörker.

Vi gingo i nattens dimmiga fred
som en sorgsen drömsjuk mot intet mål;
vi slöto oss tysta allt närmre hvarann —
men blicken var vänd mot mörkret.

Vi visste ej vägen, vi ville ej hem
från vår blinda vandring i regnstänkt natt.
Men svagt som ett sus af en bristande dröm
ljöd regnet bland tätande skuggor.

OCH JORDEN VAR ÖDE OCH TOM.

Hon såg in i en gapande natt,
större än natten omkring dem,
in i två ögons osägliga vånda,
in i en själs förödda djup.

Och det var hennes eget verk.
Högre än hafvet omkring dem
ljödo hans våsens hämmade verop,
flämtade fram öfver mun, som teg.

Och jorden var öde och tom.
Bort emot natten omkring dem
vände sig blinda hans skumma blickar,
vidgande sig till en evig natt.

Hennes egen själ följde med.
Bort emot Akerons flodbrädd
fördes de tvungna samman och hörde
samman den eviga flodens sorl.

DEN STARKASTE.

I denna natt, i denna kvalfyllda natt,
då regnet dånar med ljud af bränningars dån,
som rifver själarna loss likt rotlösa strån
från fäste och sans — då vidvakna ögat är matt

af hemlig gråt, som höstens störtfloder väckt —
i denna natt, o ande, jag vet hvar du går,
du drifver med rastlös gång i min andes spår;
ur bruset jag hör, jag ser fast allt ljus är släckt.

Det strida regn, som dånar mot upplöst mark,
som brusar svart emellan oss, mil efter mil,
hvad skyddar mig väl dess murars tätande stril
mot dig, då din lust att nå mig är bittert stark!

Med åtråns makt du våldtar min själ! I nöd
du trycker mitt lif mot din famn; men vill du mig
väl,
ur milsvidt mörker jag ber dig, hemlösa själ,
o, vidrör mig ej! Jag rädes din kärleks glöd.

Jag räds dig, man — men mörkret förskräcker än mer.
Så träd i din tomhets natt från din stupande stig
med kärleks försmådda rätt öfver tröskeln till mig!
O sorgsna, ensamma själ, tag mot — och jag ger.

LOCKTONEN.

I.

Hör mig, du döde vän,
djupt i din sömn i hafvet,
hvar är din kropp, som sjönk,
hvar är ditt skepp begrafvet?
Natten är vild och svår,
floden i isfåran hastar,
måsen i stormens spår
från hafvet sig klagande kastar.

Djupt under evigt då
rofull och kall du drömmer.

Du, som var lifvets son,
säg om du lifvet glömmmer.
Blef då vårt minne stoft,
vittradt i samma vågor —
svann som en rök, en doft
i dödsstundens sista lågor?

Svara mig, döde vän,
djupt i din sömn i hafvet,
hvar är din själ, som sjönk,
hvar är ditt lif begrafvet?
Glömde du mig och allt?
Rolös min själ sig kastar.
Sorlande doft och kallt
går floden, som aldrig rastar.

II.

Fånge i hafvets sand,
nyss var din själ i ljuset.

Gömd invid flodens strand
lyddes du blek till bruset,
väntade het och stum
nattvåktens första timma.
Porsdoften yrde ljum
mot den flyende flodens strimma.

Strandhedens dimma rök,
natten var vit och rusig,
månen i floden dök,
dimslöjan svängde krusig.
Ängsligt mitt hjärtas sträng
skalf under drömmar strida —
när ifrån flodens äng
jag hörde en syrsa kvida.

Blek jag ur sängen gled,
smög som en mus i natten;
syrsan allt vildare kved
borta vid flodens vatten,

högt kring min nakna fot
nattkalla rimmen stänkte —
stannad i skuggors sot
jag såg, hur ditt öga blänkte.

Fånge i hafvets sand —
o, hur du log och skälfde!
Sval öfver blickens brand
månhimlen hvit sig hvälfde.
Slutna i hedens famn
lågo vi, hafslikt sjunkna,
hunna i evig hamn
vi ville blott brista, drunkna

Dagen den grydde brådt,
bådad af lyftande dimmor,
flodskummet seglade grått
hän under skyars strimmor.
Hem till min faders hus
hann jag, då svalors röster

ljödo i gryningsljus
och floden blef klar i öster.

Snabba som vind och skum
sommarens nätter sjödo.
Floden flöt mörk och ljum,
vildt dina locktoner ljödo,
härmande hedens mus,
syrsan med gröna vingar.
Ännu ur storm och brus
ett hedpip i gråt mig tvingar.

*

Svara mig, döde vän,
djupt i din sömn i hafvet,
hvar är din själ, som sjönk,
hvar är ditt lif begrafvet?
Glömde du mig och allt?
Rolös min själ sig kastar!
Sorlande doft och kallt
går floden, som aldrig rastar.

SVEDJELAND.

Som en prärieeld har lidandets brand
gått öfver min själ på en enda natt.
Min själ är förbränd likt ett svedjeland,
men jag ser det knappt, ty mitt öga är matt
af förtorkade tårars dimma.
Men jag vet, att jag nått den gräns
och sett den timma,
då intet mera känns.

Jag förnimmer en sofvandes stora fred,
som om hvarje nerv blifvit döfvad och svedd,
när i lidelsens lågor min själ sig vred.
Men jag vet, att jag stått vid dödsflodens brädd
och hört vattenbubblorna brista —
fast nu all smärta förgått.
Det var det sista,
yttersta jag förmått.

Likt musslan i hårdnade skalets bo
min själ sig slutit trött kring sitt jag.
Likt skeppet, som sjunkit till hafsbottnens ro,
jag förnimmer i fjärran skridande dag
genom vintriga vattens vågor.
Mina händer hvila lugnt
kring alla frågor,
som förr mig kvalde tungt.

Nu flyter landet af kylig frid,
så klarnad som blott i en dröm jag känt.

O, jag ler emot år af väntande strid,
nu då allt i min själ till roten är brändt.
På svedjeland brukar brodden
gå upp i fagrare skott;
den dolda sådden
väntar på våren blott.

DEN KOSTBARA HVILAN.

Nu har det falnat, som glöden falnar
i bålet på berget i vida natten.
Nu har det slocknat, som gnistor slockna,
då de strö sitt regn öfver mörka vatten.
Bräddlösa floder, som svämmande sköljde
mig bort som ett dun af den häckande anden,
ha stillat sitt sorl och hvila likt vinet,
som fyller ett kosteligt kärl till randen.

Nu har det svalnat, som kinden svalnar
af ångest för kärleks bländande möte.
Nu har det bleknat, som läppar blekna,
då hufvudet hvilar mot dödens sköte

och händerna sjunkit som blad mot bröstet.
I kyliga droppar sekunderna rinna.
O stillnade själ, din kostbara hvila
skall aldrig som lidelsens brand förbrinna

INNEHÅLL.

I.

Ett öga	7
Svalor	8
En fågel	9
Höst	10
Strömmen	11
En stad	12
Septemberdis	14
En gård: Januari	16
April	18
Juli	20
Oktober	22
Häggens tid	24
Hymn	26

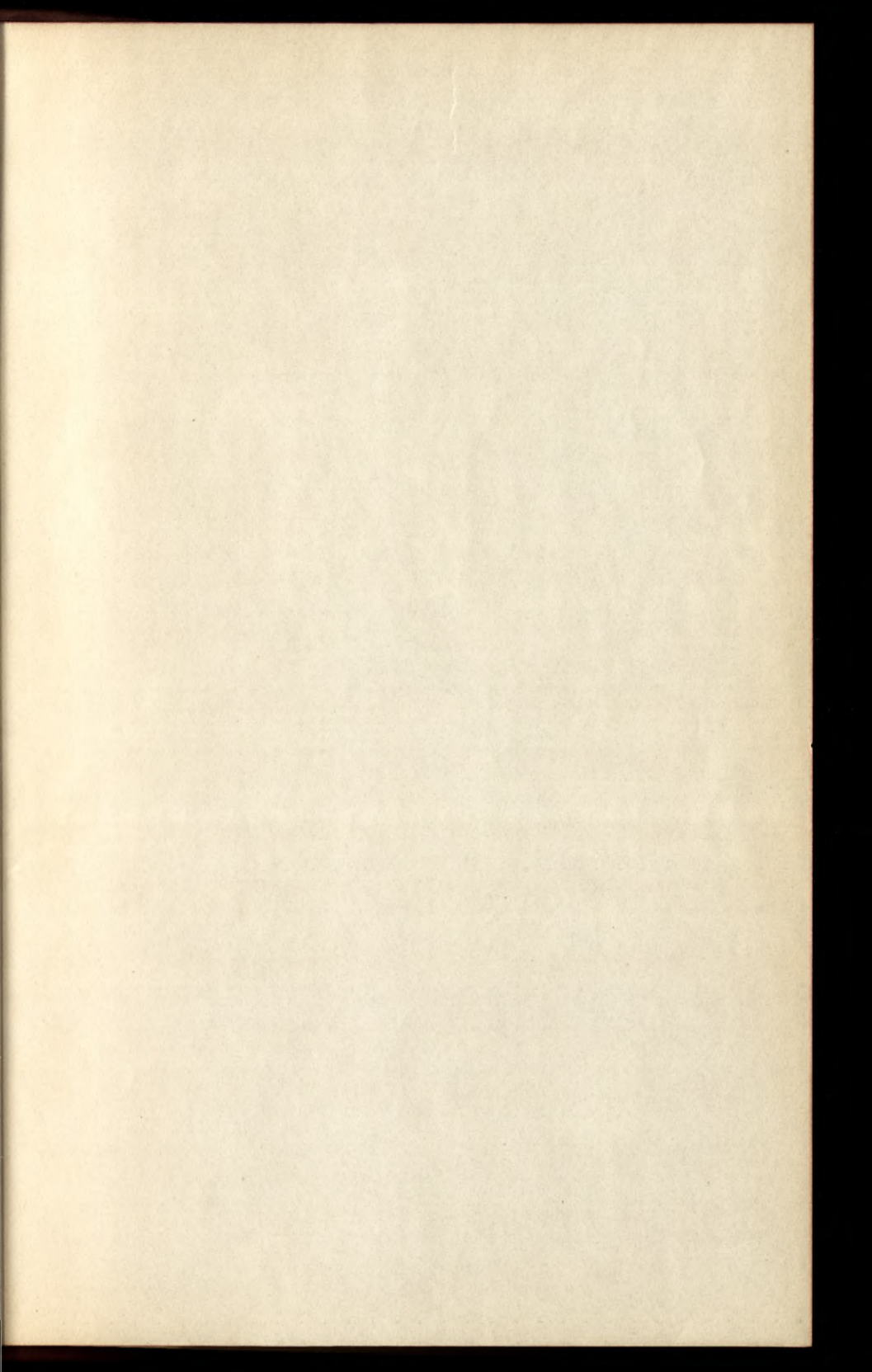
II.

Dagning	31
Af jord	35
Vingarna	38
Tecknet	41
Till själen	43
Dina blickar vidga sig	47
Då sjunger mannens hjärta	50
Paolo och Francesca	53

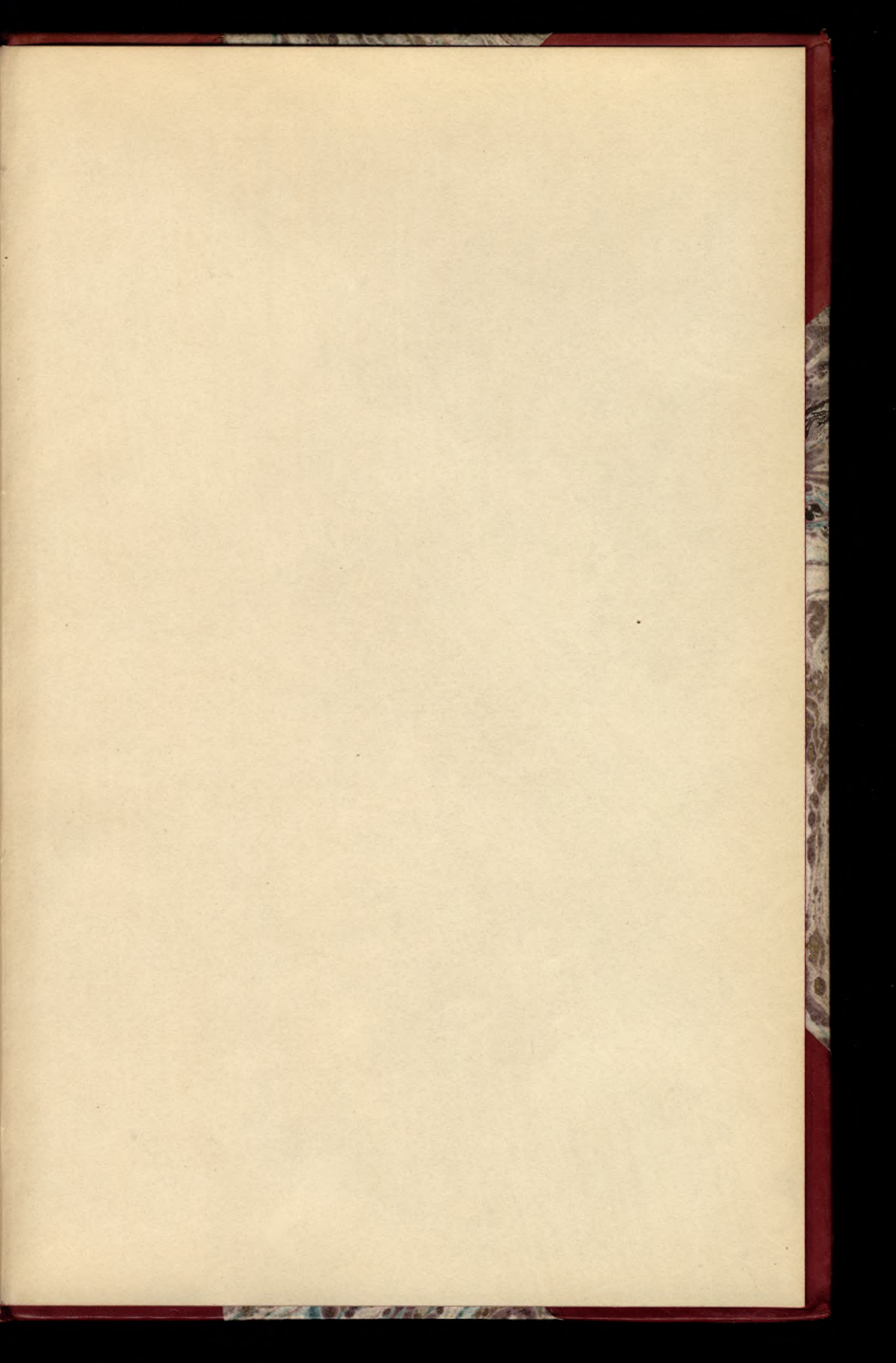
III.

Bär mig bort	59
Jorden	62

Tidlöst	63
Regn öfver Gärdet	65
Och jorden var öde och tom	67
Den starkaste	69
Locktonen	71
Svedjeland	76
Den kostbara hvilan	79

Tidlöst	62
Hegn öfver Gården	65
Och jorden var öde och tom	67
Den starkaste	69
Locktonen	71
Svedjeländ	76
Den kockens bryllup	78

6000206177

Göteborgs universitetsbibliotek

